

OSCAR WILDE
STRAŠIDLO
CANTERVILLSKÉ

www.eknizky.sk

STRAŠIDLO CANTERVILLSKÉ

OSCAR WILDE

eknizky.sk

V PRAZE HYPERION MCMXXX,
PŘEKLAD: ARNOŠT PROCHÁZKA

Strašidlo cantervillské by eknizky.sk is licensed under a
Creative Commons
Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0
International License, except where otherwise noted.

Obsah

HLAVA PRVNÍ	1
HLAVA DRUHÁ	9
HLAVA TŘETÍ	15
HLAVA ČTVRTÁ	25
HLAVA PÁTÁ	33
HLAVA ŠESTÁ	41
HLAVA SEDMÁ	47
eknizky.sk	53

HLAVA PRVNÍ

Když Mr. Hiram B. Otis, americký vyslanec, zakoupil Canterville Chase, každý mu říkal, že prohloupil, neboť nebylo ani nej menší pochybnosti, že v sídle tom straší. Ostatně sám lord Canterville, jenž byl muž nejúzkostlivější počestnosti, měl za svou povinnost, uvědomiti o věci té Mr. Otise, když se jali projednávatí podmínky.

– My sami nechtěli přebývatí v tomto sídle, děl lord Canterville, od doby, kdy má prateta, vévodkyně vdova z Boltonu, byla poděšena až po nával choroby, z které se nikdy úplně neuzdravila, dvěma kostlivčíma rukama, jež se položily na její ramena, když se oblékala k obědu; i pokládám za svou povinnost, říci vám, Mr. Otise, že strašidlo bylo spatřeno několika žijícími členy mé rodiny, jakož i správcem farnosti, reverendissimem Augustem Dampierem, jenž jest údem Královské koleje v Cambridgi. Po nešťastné příhodě, jež potkala vévodkyni, žádný z našich mladších sloužících nechtěl u nás setrvati, a velmi často měla lady Cantervillová v noci velice špatný spánek, jehož

příčinou byl tajuplný hlomoz, přicházející z chodby a z knihovny.

– Mylorde, odpověděl vyslanec, vezmu nábytek a strašidlo inventárně. Přišel jsem z moderní země, kde máme vše, co za peníze lze koupiti; a vzhledem ke všem našim čilým mladým hochům, kteří uvádějí starý svět v úžas a kteří unášejí vaše nejlepší herce a primadonny, mám za to, kdyby bylo ještě něco takového jako strašidlo v Evropě, že bychom to měli v době co nejkratší doma v některém veřejném museu nebo na ulici na podívanou.

– Obávám se, že strašidlo existuje, pravil lord Canterville, usmívaje se, ačkoli asi odolalo nabídkám vašich podnikavých impressariů. Je dobře známo tři staletí, od roku 1584 fakticky, a objevuje se vždycky před smrtí některého člena naší rodiny.

– Och, domácí lékař jedná rovněž tak, lorde Canterville. Ale není nic takového, pane, jako strašidlo, a předpokládám, že přírodní zákony nebyly přece suspendovány pro britskou aristokracii.

– Vy jste věru velmi přirození v Americe, pravil lord Canterville, jenž neporozuměl úplně poslední poznámce Mr. Otise, a neděláte-li si nic z toho, že je strašidlo v domě, je všechno v nejlepším pořádku. Musíte si jen zapamatovati, že jsem vás varoval.

Za několik neděl nato byla koupě uzavřena, a ke konci období vyslanec a jeho rodina se odebrali na Canterville Chase. Mr. Otisová, jež jako miss Lucretia R. Tappanová, z 53. ulice, West, byla

proslulou newyorskou kráskou, byla dosud velmi krásná žena prostředního věku, s hezkýma očima a nádherným profilem. Mnoho amerických dam, když opustí rodnou zemi, si dodává vzhledu chronicky chorobných osob v domněnce, že je to forma evropské zjemnělosti, ale Mrs. Otisová neupadla nikdy do tohoto bludu. Měla velkolepou konstituci a skutečně podivuhodný nadbytek životní síly. V pravdě byla v mnohém směru úplně anglická a byla znamenitým příkladem pro fakt, že máme za našich dnů skutečně všechno společné s Amerikou, vyjmouc ovšem jazyk. Její nejstarší syn, pokřtěný rodiči Washington v záchvatu vlastenectví, jehož neustále litoval, byl plavovlasý, dosti slušně vypadající mladý muž, jenž se kvalifikoval pro americkou diplomacii, řídě Nemecké a Newportské kasino po tři období za sebou, a také v Londýně byl dobře znám jako výborný tanečník. Gardenie a šlechtictví byly jeho jedinou slabostí. Jinak byl dokonale rozumný. Miss Virginia E. Otisová byla patnáctiletá dívenka, pružná a roztomilá jako kolouch, s pěknou otevřeností ve velikých modrých očích. Byla podivuhodnou amazonkou a závodila kdysi na svém pony se starým lordem Biltonem dvakrát kolem parku, při čemž zvítězila o půldruhou koňskou délku, právě před sochou Achillovou, na ohromnou radost mladého vévody z Cheshire, jenž na místě o ni požádal a byl poslán svými poručníky ještě téhož večera nazpět do Etonu, všecek zalit

slzami. Po Virginii přišla dvojčata, jimž se obyčejně říkalo „pruhy a hvězdy“, poněvadž se jimi stále chlubili. Byli to rozkošní hoši, a mimo ctihodného vyslance jediní opravdoví republikáni v rodině.

Ježto leží Canterville Chase sedm mil od Ascotu, nejbližší železniční stanice, telegrafoval Mr. Otis, aby se jim poslal waggonette, a vydali se na cestu v náladě velice veselé. Byl líbezný červencový večer, a vzduch byl lahodný vůní sosnových lesů. Chvillemi bylo slyšeti doupňáka, vrkajícího nej sladším hlasem, nebo bylo zříti hluboko v šumících kapradinách lesklá prsa bažantů. Malé veverky se dívaly na ně s buků, když jeli mimo, a králíci utíkali klestím nebo po mechovitých pahrbcích, tyčíce bílé ocasy do vzduchu. Ale jakmile vjeli do stromořadí na Canterville Chase, nebe se pokrylo náhle mraky, zvláštní ticho, jak se zdálo, se rozhostilo v ovzduší, a veliké hejno havranů přeletělo nehlučně nad jejich hlavami, a než dorazili k domu, padlo několik těžkých kapek deště.

Na prahu stála, aby je uvítala, stará žena, čistě oděná černými hedvábnými šaty, v bílém čepečku a zástěře. Byla to Mrs. Umneyová, hospodyně, kterou Mrs. Otisová na vřelou prosbu lady Cantervillové přivolila ponechat v jejím dřívějším postavení. Udělala každému z nich hlubokou poklonu, když vystoupili, a pravila krouceným, starosvětským způsobem:

– Budte vítáni na Canterville Chase!

Následující ji, vešli krásným hallem v tudorském slohu do knihovny, dlouhého a nízkého pokoje, vykládaného zčernalým dubovým dřevem, na jehož konci bylo veliké okno z pestrého skla. Tam našli čaj, připravený pro ně, a když byli odložili pláště, usedli a rozhlíželi se, zatím co Mrs. Umneyová je obsluhovala.

Znenadání zahlédla Mrs. Otisová temněrudou skvrnu na podlaze, právě vedle krbu, a nevědouc nijakž, co to asi znamená, řekla k Mrs. Umneyové:

- Obávám se, že zde bylo něco rozlito.
- Ano, paní, odpověděla stará hospodyně tichým hlasem, krev byla prolita na tomto místě.
- Jak hrozné, zvolala Mrs. Otisová; nemám naprosto ráda krvavých skvrn v přijímacím pokoji. Musí se to ihned odstraniti.

Stará žena se usmála a odpověděla týmž tichým, tajuplným hlasem:

- To je krev lady Eleonory z Cantervillu, jež byla právě na tomto místě zavražděna svým vlastním manželem, sirem Simonem z Cantervillu, roku 1575. Sir Simon ji přežil o devět roků a zmizel náhle za okolností velice tajuplných. Jeho tělo nebylo nikdy nalezeno, ale jeho hříšná duše straší stále na Chase. Krvavé skvrně velice se podívovali turisté a jiné osoby, a nelze jí odstraniti.

- To všecko je nesmysl, zvolal Washington Otis; Pinkertonův „Nepřekonatelný čistič skvrn a vzorný cidíč“ vyčistí to ve vteřině, a než mohla

ulekaná hospodyně zakročiti, poklekl a třel čile podlahu tyčinkou, podobající se černému líčidlu. Za několik okamžiků nebylo možno shlédnouti nijaké stopy po krvavé skvrně.

– Věděl jsem dobře, že Pinkerton ji zmůže, zvolal vítězně, rozhlížeje se po podivující se rodině; ale sotva pronesl tato slova, hrozný plamen blesku ozářil temný pokoj, a strašné zadunění hromu vymrštilo všecky na nohy, a Mrs. Umneyová omdlela.

– Jaké hrozné podnebí! pravil klidně americký vyslanec, zapaluje si dlouhý manillský doutník. Myslím, že tato stará země je tak přelidněna, že nemá s dostatek slušného počasí pro všechny. Byl jsem vždy toho názoru, že vystěhovalectví jest jediná spása Anglie.

– Drahy Hirame, zvolala Mrs. Otisová, co si počneme s ženou, která omdlévá?

– Napočteme jí to jako za rozbitou věc, odvětil vyslanec; pak nebude již omdlévati; a skutečně Mrs. Umneyová za několik okamžiků nabyla vědomí. Nicméně nebylo pochybnosti, že je neobyčejně rozrušena, a varovala přísně Mr. Otise, aby se střehl, aby dům nestihla nějaká nehoda.

– Viděla jsem na vlastní oči věci, pane, pravila, že se ježily každému poctivému křesťanu vlasy na hlavě, a po mnoho nocí nemohla jsem zavřítí oka k spánku pro strašné věci, které se zde děly.

Avšak Mr. Otis a jeho manželka ubezpečili

STRAŠIDLO CANTERVILLSKÉ

dobrou duši co nejživěji, že nemají strachu před strašidly, a když byla vzývala požehnání Prozřetelnosti na svého nového pána a paní a vyjednala zvýšení platu, vybelhala se stará hospodyně do svého pokoje.

HLAVA DRUHÁ

Bouře divoce zuřila po celou noc, ale neudálo se nic obzvláště pozoruhodného. Když příštího rána sešli dolů ke snídání, našli na podlaze opět strašnou krvavou skvrnu.

– Nemyslím, že by to bylo vinou „Vzorného cidiče“, pravil Washington, neboť vyzkoušel jsem jej ve všemožných případech. To udělalo asi strašidlo.

I vytřel skvrnu po druhé, ale příštího jitra se objevila opět. Třetího jitra bylo tomu zase tak, ačkoli Mr. Otis sám zavřel knihovnu a odnesl klíč nahoru. Celá rodina se nyní o to zajímala; Mr. Otis počínal tušiti, že byl příliš dogmatický, popíraje existenci strašidel, Mrs. Otisová pronesla úmysl, že vstoupí do Psychické společnosti, a Washington připravoval dlouhý list pánům Myersovi a Podmorovi o stálosti krvavých skvrn, když souvisejí se zločinem. Této noci byly všechny pochybnosti o objektivní existenci příznaků navždy odbyty.

Den byl parný a slunečný; a za večerního chladu celá rodina si vyjela. Vrátili se domů teprve v devět hodin, a lehce se navečeřeli. Rozmluva nezabočila ani v nejmenším na strašidla, takže scházely tedy i

nej elementárnější podmínky vnímavého očekávání, jež předcházejí tak zhusta vzniku psychických jevů. Předměty, o nichž se rozmlouvalo, jak jsem se dověděl později od Mr. Otisa, byly prostě takové, jaké tvoří obvyklý rozhovor vzdělaných Američanů lepších tříd, na příklad ohromná převaha miss Fanny Davenportové nad Sárou Bemhardtovou jako herečkou; obtíž dostati zelené obilné klasy, pohankové calty a kukuřicový pudding i v nejlepších anglických domech; důležitost Bostonu v rozvoji všesvětové duše; výhody systému poukázek na zavazadla při cestách po dráze; a lahoda new-yorského přízvuku u přirovnání k londýnskému protahování slov. Nijaká zmínka nebyla učiněna o nadpřirozeném, aniž se stala jakákoliv narážka na sira Simona z Cantervillu. V jedenáct hodin se rodina odebrala na lože, a v půl dvanácté byla všechna světla zhašena. Po nějaké době nato byl Mr. Otis probuzen zvláštním hlomozem na chodbě před svou ložnicí. Znělo to jako chřestot kovu, a jak se zdálo, blížilo se to vždy víc a více. Povstal ihned, rozžehl zápalku a podíval se na hodiny. Byla právě jedna hodina. Byl úplně kliden, a sáhl si na tepnu, jež nebyla ani trochu horečná. Zvláštní hlomoz trval dále, a zároveň slyšel jasně zvuk kročejů. Obul si trepky, vzal ze svého toaletního stolku podlouhlou lahvičku a otevřel dveře. Zrovna naproti sobě spatřil v bledém svitu měsíčním starého člověka strašného vzhledu. Jeho oči byly jako řeřavé uhlí; dlouhé šedivé

STRAŠIDLO CANTERVILLSKÉ

vlasý splývaly mu zčuchány a zkrouceny na ramena; jeho šat, starodávnoho stříhu, byl ušpiněn a rozedrán, u zápěstí a u kotníků visely mu těžké řetězy a rzivá pouta.

– Drahý pane, děl Mr. Otis, žádám vás co nejnaléhavěji, abyste si naolejoval řetězy, a přinesl jsem vám za tím účelem lahvičku Tammanyho „Mazadla s vycházejícím sluncem“. Tvrdí se, že při jediném použití již je zcela účinné, a na obalu je několik osvědčení této věci od některých z našich nejvýznamnějších domácích duchovních. Nechám ji zde pro vás vedle nočního světla, a bude mi potěšením opatřit vám ho více, budete-li si přát.

Při těchto slovech vyslanec Spojených států postavil lahvičku na mramorový stůl a zavřev dveře odebral se opět na lože.

Na okamžik stálo strašidlo cantervillské zcela nehybné v přirozeném rozhořčení; mrštivší pak prudce lahvičkou na leštěnou podlahu, prchlo chodbou, vyrážejíc temné stony a vydávajíc příšerný zelený svit. Ale právě když dorazilo k začátku hlavního dubového schodiště, rozlétly se dveře, dvě postavičky bíle oděné se objevily a veliká poduška zasvištěla mu kolem hlavy. Zřejmě nebylo záhodno mařit čas, i použivší rychle čtvrtého rozměru prostoru jako prostředku k útěku, zmizelo za opázkou zdi, a v domě byl opět úplný klid.

Dostávši se do tajného pokojíku v levém křídle, opřelo se o měsíční paprsek, aby zase nabylo dechu, a

jalo se zkoumati a ujasňovati si své postavení. Nikdy nebylo za své třistaleté skvělé a nepřetržité životní dráhy tak hrubě uraženo. Vzpomnělo si na vévodkyni vdovu, již poděsilo až po nával choroby, když stála před zrcadlem v krajkách a diamantech; na čtyři služebné, jež učinilo hysterickými pouze tím, že na ně vyšklebilo zuby mezi záclonami jedné z nadbytečných ložnic na správce farnosti, jemuž zhasilo svíci, když se vracel pozdě z knihovny, a jenž byl od oné doby stále v ošetřování sira Williama Gulla, skutečný mučedník nervových poruch a na starou paní z Trémouillacu, jež byla, probudivši se časně z rána a užřevši v křesle u ohně kostlivce, čtoucího její deník, upoutána na lože po šest neděl záchvatem mozkové horečky a jež se smířila, uzdravivši se, s církví a přerušila styky s pověstným skeptikem panem de Voltaire. Vzpomnělo si také na strašnou noc, kdy ničemný lord Canterville byl nalezen, duse se, v svém toaletním pokoji s károvým spodkem hluboko v hrdle a doznal, zrovna než zemřel, že otaškařil Karla Jakuba Foxe u Crockforda o padesát tisíc liber pomocí právě této karty, a přísahal, že strašidlo jej přinutilo, aby ji spolkl. Všechny jeho veliké činy přišly mu opět na mysl, od sklepmistra, jenž se zastřelil ve špižírně, ježto uzřel zelenou ruku, jak bubnuje na okenní tabuli, po krásnou lady Stutfieldovou, jež byla nucena stále nositi kolem krku černou sametovou stuhu, aby zakryla stopu pěti prstů, vypálenou na její bílé pleti,

STRAŠIDLO CANTERVILLSKÉ

a jež posléze se utopila v rybníku na konci Královského stromořadí. S nadšeným egotismem opravdového umělce probíralo své nejslavnější výkony a usmálo se trpce na sebe, vyvolavši si v myslí své poslední vystoupení jako „Rudý Ruben aneb Uškrcený kojeneček“, svůj – but jako „Obr Gibeon, Upír z Bexley Mooru“, a furore, jež vyvolalo za rozkošného červnového večera jen tím, že hrálo v kuželky svými vlastními kostmi na lawn-tennisovém hřišti. A po tom všem přijde několik mizerných moderních Američanů a nabídne mu „Mazadlo s vycházejícím sluncem“ a hází mu podušky na hlavu! To je naprosto nesnesitelné. Nad to nikdy se nenakládalo v dějinách takovým způsobem se strašidlem. Proto se rozhodlo, že se pomstí, a setrvalo až do rozednění v postoji hlubokého zamyšlení.

HLAVA TŘETÍ

Když druhého dne rodina Otisova se shromáždila u snídaně, rozmlouvala dosti dlouho o strašidle. Vyslanec Spojených států byl ovšem poněkud rozmrzen, shledav, že jeho dar nebyl přijat.

– Nemínil jsem, pravil, učiniti strašidlu osobní urážky, a musím říci, že vzhledem k dlouhé době, po kterou je v domě, nepokládám ani v nej menším za zdvořilé, házejí-li se mu podušky na hlavu.

Velice správná to poznámka, při níž, rmoutí mne říci to, dvojčata vybuchla v radostný smích.

– Ale s druhé strany, pokračoval, odmítne-li skutečně „Mazadlo s vycházejícím sluncem“, budeme nuceni odníti mu jeho řetězy. Jinak nebylo by prostě možno spáti za takového hlomozu, ozývajícího se před ložnicemi.

Ale do konce týdne nebyli rušeni, a jediná věc, jež poutala trochu pozornost, bylo stálé obnovování krvavé skvrny na podlaze v knihovně. To bylo zajisté velice podivné, ježto dveře do ní byly vždy zavírány na noc Mr. Otisem na klíč a ježto okna byla důkladně zabeďňována. Chameleonní barva skvrny vzbuzovala také mnoho poznámek. Některého jitra

byla tmavé (téměř indické) červení, jindy opět byla rumělková, a někdy bohatě purpurová, a kdysi, když přišli dolů k rodinným modlitbám podle prostých obyčejů svobodné reformované biskupské církve americké, shledali, že jest jasně smaragdově zelená. Samozřejmě, že tyto kaleidoskopické přeměny velice bavily společnost, a každého večera se činily o věci té hojně sázky. Jediná osoba, jež se nezúčastnila těchto žertů, byla malá Virginie, jež z nějakého neznámého důvodu byla vždy velice zarmoucená při pohledu na krvavou skvrnu, a byla by se bezmála rozplakala onoho jitra, kdy byla smaragdově zelená.

Druhé vystoupení strašidla se událo za nedělní noci. Krátce potom, co se odebrali na lože, byli náhle vzbouřeni hrozným třeskem v hallu. Seběhli se schodů a shledali, že veliká souprava staré výzbroje se uvolnila od svého podstavce a padla na kamennou podlahu, a strašidlo cantervillské sedělo v křesle s vysokým lenochem a třelo si kolena s výrazem děsné bolesti v tváři. Dvojčata, jež si přinesla plozory, vystřelila na ně ráz dvě kuličky s onou jistotou oka, které lze nabýti jenom dlouhým a horlivým cvikem na učiteli krasopisu, a vyslanec Spojených států namířil na ně revolver a vyzval je podle kalifornské etikety, aby zvedlo ruce do výšky! Strašidlo vyskočilo s divným výkřikem zuřivosti a prolétlo rychle mezi nimi jako mlha, zhasivši cestou svíci Washingtona Otise a zanechavši je tak všechny v úplné tmě. Když dorazilo nahoru na schody, ovládlo

STRAŠIDLO CANTERVILLSKÉ

se opět a rozhodlo, že vyrazí svůj proslulý výbuch démonického smíchu. Shledalo jej za nejedné příležitosti užitečným. Říkalo se, že jím za jedinou noc zešedivěla paruka lorda Rakera a že jistě přiměl tři francouzské guvernanky, že daly výpověď dříve, než se skončil měsíc. I vyrazil svůj nejhroznější smích, až se staré klenuté stropy znova a znova jím ozývaly, ale sotva zmlkl strašný ohlas, otevřely se dveře a Mrs. Otisová se objevila v bledomodrém županu.

– Obávám se, že vám není dobře, pravila, a přinesla jsem vám lahvičku tinktury doktora Dobella. Jsou-li to žaludeční obtíže, shledáte, že je to velmi výborný lék.

Strašidlo upíralo na ni zuřivě oči a chystalo se proměnití pojednou ve velikého černého psa, výkon, jímž bylo po zásluze proslulé a jemuž domácí lékař stále přičítal nevyléčitelnou blbost strýce lorda Cantervilla, ctihodného Tomáše Hortona. Ale zvuk blížících se kročejůzvíklal je v jeho krutém úmyslu, že se spokojilo lehkým fosforným zaplanutím a zmizelo s hlubokým hřbitovním stonem, právě když dvojčata k němu docházela.

Vrátivši se do svého příbytku, zhroutilo se úplně a dostalo záchvat nej prudšího duševního rozrušení. Sprostota dvojčat a hrubý materialismus Mrs. Otisové byl ovšem nesmírně rozlaďující, ale nejvíce je zarmucovalo, že bylo neschopno nositi brnění. Doufalo, že se právě moderní Američané až zatetelí hrůzou při pohledu na strašidlo ve zbroji, ne-

li z rozumnějšího důvodu, tož aspoň z úcty k svému domorodému básníku Longfellowovi, nad jehož půvabnými a poutavými básněmi velmi často zabilo mnohou nudnou hodinu, když Cantervillovi dleli v městě. Nad to byla to jeho vlastní zbroj. Mělo ji na sobě s velikým úspěchem při turnaji v Kenilworthu, a bylo mu pro ni učiněno mnoho vřelých poklon nikým menším než samou Královnou Pannou. Ale když si ji oblékalo, bylo docela zmoženo tíží ohromného pancíře a ocelové přílby a padlo těžce na kamennou dlažbu, odřevši si krutě kolena a pohmoždivši si kotníky na pravé ruce.

Několik dní nato bylo velice churavo a sotva vůbec vycházelo ze svého pokoje, leda aby udržovalo v dobrém stavu krvavou skvrnu. Ale ježto se pečlivě ošetřovalo, zotavilo se a rozhodlo, že učiní třetí pokus, aby poděsilo vyslance Spojených států a jeho rodinu. Vyvolilo si pro své vystoupení pátek, 17. srpna, a věnovalo velikou část dne přehlídce svých rouch, rozhodši se posléze ve prospěch velikého širáku s červeným perem, rubáše, skládaného na rukávech a límečku, a rzivé dýky. K večeru nastala divoká vichřice s lijavcem, a vítr byl tak prudký, že všechna okna a dveře v starém domě se trásly a praštěly. To bylo vskutku právě takové počasí, jaké mělo rádo. Jeho záměr byl takový: odebere se nehlučně do pokoje Washingtona Otise, bude k němu drmoliti nesrozumitelná slova od nohou lůžka a bodne jej třikrát do hrdla při zvucích tlumené hud-

by. Zlobilo se obzvláště na Washingtona, neboť vědělo dobře, že on právě má ve zvyku odstraňovati pověstnou krvavou skvrnu cantervillskou, používaje k tomu Pinkertonova „Vzorného cidiče“.

Když přivede bezstarostného a šíleně smělého mladíka do stavu podlého děsu, vejde do pokoje, užívaného vyslancem Spojených států a jeho ženou, a položí tam lepkavou ruku na čelo Mrs. Otisové, zatím co bude temným hlasem do ucha jejího třesoucího se manžela mumlati nej děsnější tajemství umrlčí komory. Pokud jde o malou Virginii, nebylo dosud úplně rozhodnuto v své mysli. Nikdy ho neurazila žádným způsobem, a byla hezká a milá. Trochu temných stonů ze šatníku bude více než dostatečné, ale nepostačí-li to, aby se probudila, bude přejížděti po prošívané pokrývce prsty, mrtvičně se svírajícími. Dvojčatům bylo pevně odhodláno dáti notnou lekci. Nejprve bylo zajisté třeba, aby si jim sedlo na prsa, aby vyvolalo dusivý pocit můry. Ježto jsou jejich lůžka velmi blízko vedle sebe, bude státi pak mezi nimi v podobě zelené, ledově studené mrtvoly, až budou ochromena strachem, a nakonec odhodí rubáš a poleze po čtyřech kolem pokoje s bílými, vybělenými kostmi a jednou koulející se bulvou v úloze „Němého Daniela aneb Kostrouna sebevrahova“, v níž za nejedné příležitosti vzbudilo veliký dojem a již pokládalo za úplně rovnocennou své vyhlášené úloze „Martina Podivína aneb Zastřeného tajemství“.

O půl jedenácté slyšelo rodinu, jak se ubírá na lože. Po nějakou dobu bylo vyrušováno bouřlivými výbuchy smíchu dvojčat, která se zřejmě bavila s lehkomyšlnou veselostí školáků, než se uložila k spánku, ale ve čtvrt na dvanáct všechno zmlklo, a když odbíjela půlnoc, vykročilo kupředu. Sova narážela o tabule okenní, havran krákorál na kmeni starého tisu a vítr bloudil kvíle kolem domu jako zavržená duše; ale rodina Otisova spala, netušíc svého osudu, a přes všechny déšť a bouři bylo možno slyšeti pevné chrápání vyslance Spojených států. Vystoupilo kradmo z opáčky zdi se zlým úsměvem na krutých, svráštělých ústech, a měsíc skryl tvář za oblakem, když se kradlo mimo veliké arkýřové okno, na němž byl jeho vlastní znak a znak jeho zavražděné manželky modře a zlatě vymalován. Plížilo se stále kupředu jako zlý stín, že sama temnota, jak se zdálo, pociťovala hnus, když jí kráčelo. Chvillemi mu připadalo, jako by slyšelo někoho volati, a zastavilo se; ale byl to pouze štěkot psa z Červeného dvora, i bralo se dále, mumlajíc podivné kletby z šestnáctého století a bodajíc chvílemi rzivou dýkou do půlnočního vzduchu. Konečně dorazilo na roh chodby, jež vedla k ložnici nešťastného Washingtona. Stanulo zde na okamžik, a vítr dul do dlouhých šedivých kučer na jeho hlavě a stácel v groteskní a fantastické záhyby bezejmennou hrůzu umrlčího rubáše. Tu odbily hodiny čtvrt, i cítilo, že nadešel čas. Zašklebilo se samo na sebe a zahrulo

STRAŠIDLO CANTERVILLSKÉ

kolem rohu; ale sotva tak učinilo, uskočilo nazpět, vyrazivši úděsem žalostný kvil, a skrývalo zsinanou tvář v dlouhých, kostnatých rukou. Právě naproti němu stála strašná příšera, nehybná jako vytesaný obraz a obludná jako sen šílencův! Její hlava byla lysá a lesklá; její tvář kulatá a tlustá a bílá; a šeredný smích, jak se zdálo, zkrivil její rysy ve věčný úškleb. Z očí tryskaly proudy šarlatového světla, ústa byla široká, ohnivá studna, a ohyzdné roucho, podobné jeho vlastnímu rouchu, halilo svým němým sněhem titánskou postavu. Na jejích prsou bylo připevněno návěští s podivným nápisem v starodávném písmě, nějaký soupis hanebností, nějaký seznam divých hříchů, nějaký strašný výčet zločinů, a v pravé ruce vysoko třímala palaš z lesklé oceli.

Ježto nikdy dříve nevidělo strašidla, bylo ovšem hrozně poděšeno, a po druhém chvatném pohledu na strašnou příšeru prchlo do svého pokoje, klopytájíc přes své dlouze se vinoucí prostěradlo, když pádilo chodbou, a upustivši nakonec rzivou dýku do jezdeckých bot vyslancových, kde ji druhého dne našel sklep mistr. Jakmile se octlo o samotě v svém příbytku, vrhlo se na malou bídnou postel a skrylo obličej v poduškách. Ale po nějaké chvíli nabyl v něm opět vrchu statečný starý cantervillovský duch, i rozhodlo se, že půjde a promluví s druhým strašidlem, jakmile bude denní světlo. Proto se vrátilo, jakmile se zora dotkla stříbrně pahorků, na místo, kde po prvé spočinulo zrakem na ohavné

příšeře, cítíc, že konec konců dvě strašidla jsou lepší než jedno, a že za pomoci svého nového přítele bude se moci bezpečně chytiti do křížku s dvojčaty. Ale když dorazilo na místo, uvedlo je strašné divadlo v úžas. Zřejmě se něco duchu přihodilo, neboť světlo úplně zmizelo z jeho prázdných očí, lesklý palaš vypadl mu z ruky a opíral se o zed v nuceném a nepohodlném postoji. Vrhlo se kupředu a uchopilo jej do náručí, avšak k jeho úděsu hlava se svezla a skulila na podlahu a také tělo se svalilo na zem, i shledalo, že objímá barchanovou ložní záclonu se zametákem a že kuchyňský řezák a dutá řípa leží u jeho nohou! Neschopno pochopiti tuto zvláštní proměnu, uchopilo s horečným chvatem návěští a četlo na něm v šedém ranním světle tato strašlivá slova:

**STRAŠIDLO OTISOVO
JEDINÝ
OPRAVDOVÝ A PŮVODNÍ
PŘÍZRAK**

Mějte se na pozoru před napodobeninami.

Všechny ostatní jsou

PADEĚLKY

Celá věc se mu vyjasnila jako bleskem. Bylo napáleno, předstiženo a přelštěno! Starý cantervillovský pohled se objevil v jeho očích; stisklo své bezzubé čelisti, a vztáhnuvši vysoko nad hlavu vyschlé ruce, přísahalo v pitoreskní fraseologii

staré školy, až Kokrháč dvakrát rozzvučí svůj veselý roh, že krvavé skutky budou vykonány a vražda tichou nohou půjde domem.

Sotva proneslo tuto hroznou přísahu, ozvalo se se střechy z červených tašek na nedalekém dvorci zakokrhání. Zasmálo se táhlým, tichým, trpkým smíchem a čekalo. Čekalo hodinu za hodinou, ale z nějakého podivného důvodu kohout po druhé nezakokrhal. Konečně je asi o půl osmé příchod služebných donutil, aby zanechalo své strašné strážě, i vrátilo se pyšně do svého pokoje, myslíc na svou planou přísahu a svůj zmařený záměr. Tam hledalo v různých knihách o starém rytířstvu, do nichž bylo nadmíru zamilováno, a našlo, že za všech případů, kdy někdo použil této přísahy, Kokrháč vždy zakokrhal po druhé.

– Čert vezmi toho nezdárného ptáka! mumlalo. Viděl jsem den, kdy bych mu byl svým statečným kopím proklál hrdlo a přinutil jej, aby mi zakokrhal po druhé ve skonu!

Pak se uchýlilo do pohodlné olověné rakve a setrvalo v ní až do večera.

HLAVA ČTVRTÁ

Druhého dne bylo strašidlo velice chabé a znavené. Hrozné rozčilení posledních čtyř neděl počínalo jeviti své účinky. Jeho nervy byly úplně rozrušeny, že prudce vyskakovalo při nejmenším hluku. Pět dní nevyšlo z pokoje, a konečně se rozhodlo, že ustoupí, pokud jde o krvavou skvrnu na podlaze v knihovně. Když si jí rodina Otisova nepřála, zřejmě jí nezasluhovala. Byli to patrně lidé na nízkém hmotném stupni bytí a naprosto neschopni oceniti symbolické hodnoty smyslových jevů. Otázka zjevování se duchů a vyvolávání astrálních těl byla jim jistě cizí a nepochopitelná. Bylo jeho svátou povinností, zjeviti se jednou za týden na chodbě a nesrozumitelně tlachati z velikého arkýřového okna první a třetí středu každého měsíce, a nenalézalo nijakého čestného prostředku, jak by mohlo uklouznouti svému závazku. Jest ovšem pravda, že jeho život byl velice špatný, ale s druhé strany bylo velice svedomité ve všem, co souviselo se zjevy nadpřirozenými. Prošlo tedy po tři následující soboty jako obvykle mezi půlnocí a třetí hodinou chodbou, opatrně dbajíc toho, aby nebylo ani

slyšeno, ani viděno. Zulo si boty, našlapovalo co možno nejlehčeji na stará červotočivá prkna, nosilo široký černý sametový plášť a používalo opatrně „Mazadla s vycházejícím sluncem“ k naolejování svých řetězů. Jsem povinen doznati, že jenom s velikou obtíží se přimělo, aby použilo tohoto posledního ochranného prostředku. Avšak kteréhosi večera, co rodina byla u oběda, vklouzlo do ložnice Mr. Otisa a odneslo si lahvičku. Cítilo se s počátku poněkud pokořeno, ale později bylo s dostatek rozumno, aby uznalo, že vynález zaslouží velké chvály a že napomáhá jistou měrou jeho záměru. Přese vše nebylo však necháno na pokoji. Přes chodbu byly stále napínány provazy, přes něž klopýtalo ve tmě, a když jednou se obléklo pro úlohu „Černého Izáka aneb Lovce z Lesů hogleyských“, padlo celou tíhou, ježto šláplo na máslovou klouzačku, kterou dvojčata sestrojila od vchodu do komnaty s čalouny až k začátku dubového schodiště. Tato poslední pohana je tak rozzuřila, že se rozhodlo, že učiní poslední pokus, aby uhájilo svoji důstojnost a společenské postavení, a rozhodlo se, že navštíví nestoudné mladé Etonce příští noci v své proslulé roli „Bezstarostného Ruperta aneb Bezhlavého hraběte“.

Neobjevilo se v tomto zakuklení již přes sedmdesát let skutečně ne od doby, kdy tímto prostředkem poděsilo hezkou lady Barboru Modishovou, že náhle zrušila své zasnoubení s

dědem nynějšího lorda Cantervilla a uprchla do Gretna Greenu s krásným Jackem Gastletonem, prohlásivši, že nic na světě by jí nepřimělo, aby se provdala do rodiny, jež dovolí tak hrozné příšeře, aby se procházela za soumraku po terase. Ubohý Jack byl potom zastřelen v souboji lordem Cantervillem na obecní louce wandsworthské, a lady Barbora zemřela na zlomené srdce v lázních Tunbridgeských, než uplynul rok, což se všech hledisek byl veliký úspěch.

Avšak byl to neobyčejně obtížný „výtvor“, mohu-li použiti takového divadelnického výrazu v souvislosti s jedním z největších tajemství světa nadpřirozeného, nebo abych užil vědecktějšího jazyka, vyššího než příroda, a potřebovalo plných tří hodin, aby provedlo přípravu. Konečně bylo vše líchy stáno; bylo velice spokojeno svým zevnějškem. Vysoké kožené jezdecké boty, jež patřily k úboru, byly mu ovšem poněkud veliké; mohlo naléztí jenom jednu z obou sedlových bambitek, ale celkem bylo zcela spokojeno, a ve čtvrt na dvě vyklouzlo z opážky zdi a plížilo se chodbou. Když dorazilo k pokoji, v němž obývala dvojčata a o němž jest mi poznamenati, že byl nazýván modrou ložnicí pro barvu svých tapet, našlo dveře pootevřené. Přejíc si míti účinný vstup, vyrazilo je dokořán, ale tu padl těžký džbán na vodu přímo na ně a promočil je až na kůži, minu v jeho levé rameno jenom o několik palců. V téže chvíli zaslechlo dušený jekot smíchu, přicházející z velikého lůžka. Ten zasáhl jeho nervovou soustavu tak

mocně, že prchlo nazpět do svého pokoje jak jen mohlo nejrychleji, a druhého dne leželo s notnou rýmou. Jediné je utěšovalo ještě při celém případě faktum, že si nepřineslo také své hlavy, neboť kdyby tak bylo učinilo, následky mohly býti velmi vážné.

Nyní se vzdalo veškeré naděje, že by někdy poděsilo tuto hrubou americkou rodinu, a spokojilo se zpravidla tím, že se plížilo chodbami v soukených bačkorách, s tlustým červeným šátkem kolem krku ze strachu před průvanem a s malou hákovnicí pro případ, že by bylo napadeno dvojčaty. Poslední ránu dostalo 19. září. Sestoupilo po schodech až do velikého vstupního hallu, domnívajíc se bezpečně, že tam v žádném případě nebude ani trochu obtěžováno, a bavilo se tím, že dělalo posměšné poznámky o velikých fotografiích vyslance Spojených států a jeho manželky od Saroniho, jež nyní zaujaly místo rodinných podobizen Cantervillů. Bylo prostě, ale slušně oděno dlouhým rubášem, stříkaným hřbitovní plísni, podvázalo si čelist pruhem žlutého plátna a neslo malou svítilnu a hrobařský rýč. Zkrátka, bylo ustrojeno pro úlohu „Nepohřbeného Jonáše aneb Zloděje mrtvol z Chertsey Barnu“, jedno ze svých nejpozoruhodnějších zosobnění a takové, na něž byli Cantervillové oprávněni vzpomínati, neboť v něm tkvěl skutečný původ sporu s jejich sousedem lordem Ruffordem. Bylo asi čtvrt na tři ráno, a pokud mohlo souditi, nikdo se nehýbal. Ale když se couralo

STRAŠIDLO CANTERVILLSKÉ

do knihovny, aby se podívalo, zbývá-li nějaká stopa po krvavé skvrně, vyskočily znenadání na ně z temného kouta dvě postavy, jež zmítaly divoce pažemi nad hlavami a vykřikly mu do uší:

-Bú!

Zachváčeno panickým strachem, který byl za daných okolností zcela přirozený, řítilo se ke schodišti, avšak narazilo na Washingtona Otise, číhajícího na ně s velkou zahradní stříkačkou, a jsouc takto obklíčeno svými nepřáteli se všech stran a vehnáno téměř do úzkých, zmizelo do velikých železných kamen, v nichž na štěstí právě nebylo zatopeno, a bylo mu vykonati cestu domů rourami kamen a komíny, takže dorazilo nakonec do svého pokoje v hrozném stavu, celé špinavé, rozrušené a zoufalé.

Od té doby nebylo již nikdy spatřeno na noční výpravě. Dvojčata ležela mnohokrát na číhané na ně a sypala po chodbách ořechové skořápky na velikou nelibost rodičů a sloužících, ale bylo to bez jakéhokoli výsledku. Bylo zcela zřejmo, že jeho citlivost byla tak hluboce zraněna, že se nechtělo již objeviti. Proto se dal Mr. Otis opět do svého velikého díla o dějinách demokratické strany, jímž byl zaměstnán několik let; Mrs. Otisová uspořádala báječný clambake, jenž uvedl v údiv celé hrabství; hoši se oddali lacrossu, euchru, pokeru a jiným národním hrám americkým, a Virginie se projížděla po stezkách na svém pony, provázena mladým

vévodou s Cheshiru, jenž přišel ztráviti na Canterville Chase poslední týden prázdnin. Mělo se všeobecně za to, že strašidlo odešlo, i napsal skutečně Mr. Otis o tom list lordu Cantervillovi, jenž v odpovědi tlumočil velikou radost nad touto novinou a posílal nej hlubší poklony ctěné choti vyslancově. Avšak Otisovi se klamali, neboť strašidlo bylo stále v domě, a ačkoli bylo nyní téměř invalidou, nebylo nijakž ochotno, nechati věc v klidu, zvláště když slyšelo, že mezi hostmi je také mladý vévoda z Cheshiru, jehož prastrýc lord Francis Stilton se kdysi vsadil o sto guineí s plukovníkem Carburym, že bude hráti v kostky se strašidlem cantervillským, a byl druhého dne nalezen na podlaze herny v jakémsi stavu bezmocného ochrnutí, že nebyl, ačkoli se dožil velikého stáří, nikdy schopen pronésti něco jiného než:

– Dvakrát šest!

Tato událost byla dobře známa v oné době, ačkoli z úcty k citům dvou urozených rodin se učinilo všechno možné, aby se utajila; podrobné vypravování všech okolností, hledících k ní, se nalézá ve třetím svazku Vzpomínek na prince regenta a jeho přátele od lorda Tattla. Strašidlo tedy ovšem toužilo ukázati, že neztratilo svého vlivu na Stiltony, s nimiž bylo ostatně vzdáleně spřízněno, ježto jeho vlastní sestřenice se provdala en secondes nocés za sieura z Bulkeley, od něhož, jak ví každý,

STRAŠIDLO CANTERVILLSKÉ

mají vévodové z Cheshiru původ v přímé větvi. Proto činilo přípravy, aby se objevilo malému milenci Virginie v svém proslulém výkonu jako „Mnich upír aneb Benediktin bez krve“ v tak děsném provedení, že stará lady Startupová, když je spatřila, což se událo v neblahý předvečer nového roku léta 1764, vyrazila nej pronikavější výkřiky, jež vyvrcholily v prudkém záchvatu mrtvice, a zemřela za tři dny, vydědivši Cantervilly, kteří byli jejím nejbližším příbuzenstvem, odkázavši všechny peníze svému londýnskému lékárníkovi. Ale v poslední chvíli zabránila mu hrůza před dvojčaty opustiti pokoj, a tak mladý vévoda spal v klidu pod velikými nebesy, vyzdobenými pery, v královské ložnici a snil o své Virginii.

HLAVA PÁTÁ

Za několik dnů nato vyjela si Virginie se svým rytířem kučeravých vlasů koňmo na louky brockleyské a tam si roztrhla úbor tak škaredě při skoku přes živý plot, že se rozhodla při návratu domů jíti po zadních schodech, aby jí nikdo nespatrił. Když běžela mimo komnatu s čalouny, jejíž dveře byly náhodou otevřeny, připadlo jí, jako by shlédla někoho uvnitř, a myslíc, že je to matčina panská, jež si tam někdy přinášela svou práci, podívala se dovnitř, chtěíc ji požádati, aby jí spravila úbor. Avšak na její veliké překvapení bylo to strašidlo cantervillské samo! Sedělo u okna pozorujíc, jak zašlé zlato žlutnoucích stromů poletuje vzduchem a zrudlé listí tancuje ztřeštěně po celém dlouhém stromořadí. Opíralo si hlavu o ruku a celý jeho postoj nasvědčoval nejhlubší malomyslnosti. Vypadalo skutečně tak opuštěně a tak nesmírně sešle, že malá Virginie, které nejprve přišlo na mysl, aby uprchla a zavřela se v svém pokoji, byla naplněna soucitem a rozhodla se, že je vyslechne a potěší. Její chůze byla tak lehká a jeho trudnomyslnost tak

hluboká, že zpozorovalo její přítomnost, až když na ně promluvila.

– Je mi vás tak líto, pravila, ale moji bratři se vrátí zítra do Etonu, a pak, budete-li se slušně chovat, nikdo vás nebude trápit.

– Jest nesmyslné žádati ode mne, abych se choval slušně, odvětilo, hledíc v údivu na hezkou malou dívku, jež se osmělila je osloviti, docela nesmyslné. Musím chřestiti svými řetězy a stenati klíčovými dírkami a obcházeti v noci, míníte-li tím to. Toť jediný účel mého života.

– To naprosto není životní účel, a vy víte, že jste byl velice ohavný. Mrs. Umneyová nám vyprávěla hned prvního dne, kdy jsme sem přibyli, že jste zabil svou manželku.

– Ano, doznávám to úplně, odvětilo strašidlo vzdorně, ale to byla čistě rodinná záležitost a netýkala se nikoho.

– Zabiti kohokoli je velmi zlý skutek, pravila Virginie, jež měla časem sladkou puritánskou vážnost, zděděnou po některém starém předku z Nové Anglie.

– Och, nenávidím lacinou přísnost abstraktní morálky! Má žena byla velice mělká, nikdy neoškrobila náležitě mých krejzlíků a neuměla vůbec vařit. Nuže, kdysi jsem zastřelil jelena v hogleyských lesích, nádherného vidláka, a víte, jak mi jej předložila na stůl? Ale na tom nyní nesejde, neboť je to již dávno pryč, a neshledávám, že bylo od jejích

STRAŠIDLO CANTERVILLSKÉ

bratrů zcela roztomilé, když mne nechali zemřítí hladem, byt jsem ji zabil.

– Nechali vás zemřítí hladem? Och, Mr. Strašidlo, sire Simone, chci říci, jste hladov? Mám v kabelce sandwich. Chtěl byste jej?

– Ne, děkuji vám, nyní již nic nejím; ale je to od vás velice laskavé a vy jste mnohem roztomilejší než ostatní z vaší hrozná, hrubá, sprostá, nepočetná rodina.

– Dosti! vykřikla Virginie, dupnuvši si, vy jste hrubý a hrozný a sprostý, a pokud jde o nepočetnost, víte, že jste mi vykradl barvy ze skřínky, abyste je mohl zkoušeti a roztírati na směšné krvavé skvrně v knihovně. Nejdříve jste mi vzal všechny červené barvy, počítajíc v to i rumělku, a já nemohla již dělati západů slunce, pak jste mi vzal smaragdovou zeleň a chromovou žluť, a na konec mi zbylo jenom indigo a čínská běl, a mohla jsem od té doby dělati jediné krajiny za měsíčního svitu, na něž je vždy skličující podívaná a jichž nelze naprosto snadno malovati. Neřekla jsem to na vás nikdy, ačkoli jsem se velice mrzela a celá věc byla velmi směšná; kdo pak kdy slyšel o smaragdově zelené krvi?

-Velmi dobře, pravilo strašidlo dosti mírně, co jsem měl dělati? Dnešního dne je velice obtížno, opatřiti si pravé krve, a když váš bratr začal se svým „Vzorným cidicem“, nevěděl jsem věru, proč bych si nevzal vašich barev. Pokud běží o odstín barvy, je to vždy věc vkusu: tak na příklad Cantervillové mají

modrou krev, opravdu nejmodřejší v Anglii; ale já vím, že vy Američané nekladete váhy na věci toho druhu.

– O tom nic nevíte a nejlépe učiníte, když se vystěhujete a vzděláte svého ducha. Můj otec vám opatří nesmírně rád bezplatnou přepravu, a ačkoli je velmi vysoké clo na duchy všeho druhu, nebudou se činiti obtíže na celním úřadě, neboť úředníci jsou vesměs demokraté. Jakmile budete v New Yorku, budete jistě míti veliký úspěch. Zním množství lidí, kteří by dali sto tisíc dolarů, aby měli děda, a mnohem více ještě, aby měli rodinné strašidlo.

– Nemyslím, že by se mi v Americe líbilo.

– Bezpochyby, že nemáme zřícenin ani zvláštností, děla posměšně Virginie.

– Nemáte zřícenin ani zvláštností? odpovědělo strašidlo; máte přece své loďstvo a své způsoby.

– Dobrou noc; půjdu a požádám tatíčka, aby povolil dvojčatům ještě zvláštní týden prázdnin.

– Prosím vás, miss Virginie, neodcházejte, zvolalo; jsem tak osamělý a tak nešťastný, a nevím již věru, co činiti. Chtěl bych jiti spát a nemohu.

– Ale to je pošetilé! Stačí, odeberete-li se na lože a zhasnete-li svíci. Někdy je velice obtížno se udržeti bdělým, hlavně v kostele, ale není naprosto obtížno spáti. Vždyť i malé dítky vědí, jak se to dělá, a ty nejsou věru obratné.

– Nespal jsem po tři sta let, pravilo smutně,

STRAŠIDLO CANTERVILLSKÉ

a krásné modré oči Virginiiny se široce rozevřely údivem; po tři sta let jsem nespal a jsem tak unaven.

Virginie úplně zvažněla a její jemné rty se chvěly jako květné lístky růže. Přistoupila k němu, a pokleknuvši vedle něho, pohlížela mu do staré, povadlé tváře.

– Ubohé, ubohé Strašidlo, šeptala, nemáte místa, kde byste mohlo spáti?

– Daleko za sosnovými lesy, odvětilo tichým, zasněným hlasem, je zahrádka. Tráva tam roste vysoká a hustá, jsou tam veliké bílé hvězdice bohlelavu, slavík tam zpívá po celou noc. Po celou noc zpívá, a studený křišťálný měsíc zírá dolů, a tis rozpíná svou obrovitou náruč nad spáči.

Oči Virginiiny se zakalily slzami, a skryla tvář v rukou.

– Míňte Zahradu smrti, zašeptala.

– Ano, smrti. Smrt je asi překrásná. Spočívati v měkké hnědé prsti, zatím co se traviny kolébají nad hlavou, a naslouchati tichu. Nemíti včerejšku a nemíti zítřku. Zapomenouti času, zapomenouti života, býti v klidu. Vy mně můžete pomoci. Vy mně můžete otevřítí brány domu smrti, neboť láska stále vás provází, a láska je silnější než smrt.

Virginie se zachvěla, mrazivá hrůza jí proběhla, a několik okamžiků bylo ticho. Zdálo se jí, že má strašný sen.

Tu promluvil strašidlo opět, a jeho hlas zněl jako kvil větrů:

– Četla jste někdy staré proroctví na okně v knihovně?

– Och, často, zvolala malá dívka, vzhlednuvši; znám je velmi dobře. Je namalováno podivnými černými písmeny a je těžko čitelné. Má pouze šest řádek:

fíž zdaří se kdys' dívce zlatovlasé, že hříšné rty se modlit' budou zase, až uschlá mandloň vzpučí v květný šat a dítě slzy bude prolévat', dům celý v klidu bude tiše spátí a mír zas se na Canterville vrátí.

Ale nevím, co to znamená.

– To znamená, pravilo truchlivě, že jest vám plakati se mnou nad mými hříchy, poněvadž nemám slz, a modliti se se mnou za mou duši, poněvadž nemám víry, a pak, budete-li stále laska- vá a dobrá a něžná, anděl smrti se slituje nade mnou. Uzříte strašné postavy v temnotách a zlovlné hlasy budou vám šeptati do uší, ale nebudou vám moci nijak ublížiti, neboť čistoty dítěte brány pekelné nepřemohou.

Virginie neodpovídala, a strašidlo lomilo rukama v divoké zoufalosti, hledíc na její skloněnou plavou hlavu. Náhle povstala velice bledá a s podivnou září v očích.

– Nemám strachu, pravila pevně, a budu prošiti anděla, aby se slitoval nad vámi.

Povstalo se židle, vyrazivši slabý radostný výkřik, a uchopivši její ruku, sklonilo se k ní se

STRAŠIDLO CANTERVILLSKÉ

starosvětskou dvorností a políbilo ji. Jeho prsty byly studené jako led a jeho rty pálily jako oheň, ale Virginie nekolísala, když ji vedlo temným pokojem. Na vyrudlém zeleném čalounu byli vyšiti malí lovci.

Dulí do rohů, zdobených třepením, a drobounkýma ručkama jí kynuli, aby se vrátila.

– Vrať se! malá Virginie, volali na ni, vrať se!

Ale strašidlo svíralo jí tím pevněji ruku, i zavřela před nimi oči. Strašná zvířata s ještěřčími ocasy a civějícíma očima mhourala na ni s rohů vyřezaného krbu a mumlala:

– Měj se na pozoru! malá Virginie, měj se na pozoru! snad tě již nikdy neuzříme.

Ale strašidlo zrychlilo krok a Virginie neposlouchala. Když byli na konci pokoje, zastavilo se a zamumlalo několik slov, jimž nerozuměla. Otevřela oči a viděla zeď zvolna se rozplývati jako mlhu a před sebou velikou černou jeskyni. Ostrý ledový vítr dul kolem nich, a ona cítila, že ji něco tahá za šaty.

– Rychle, rychle, zvolalo strašidlo, nebo bude příliš pozdě.

A ve chvíli se opážka zdi opět za nimi zavřela a komnata s čalouny byla prázdná.

HLAVA ŠESTÁ

Za deset minut nato zazněl zvonek k čaji, a když Virginie nepřišla dolů, poslala Mrs. Otisová sluhu, aby ji zavolal. Vrátil se zakrátko a pravil, že nemohl miss Virginii nikde nalézt. Ježto obyčejně chodívala každého večera do zahrady, aby opatřila květiny na stůl k obědu, Mrs. Otisová nebyla s počátku nijakž znepokojena, ale když odbýjelo šest hodin a Virginie se neobjevovala, byla opravdově polekána a poslala hochy, aby se po ní ohlédli, zatím co sama sMr. Otisem prohledala všechny pokoje v domě. O půl sedmé hodině se hoši vrátili a říkali, že nemohou nikde nalézt ani stopy po sestře. Nyní byli všichni svrchovaně rozčileni a nevěděli, co činiti, když si Mr. Otis náhle vzpomněl, že před několika dny dovolil tlupě cikánů, aby se utábořili v parku. I vydal se proto okamžitě do Blackfell Hollow, kde věděl, že jsou, provázen jsa nejstarším synem a dvěma pacholky ze dvora. Malý vévoda z Cheshire, jenž byl všecek šílený strachem, prosil Mr. Otisa naléhavě, aby směl jiti s nimi, ale Mr. Otis nechtěl mu to dovoliti, ježto se obával, že dojde asi ke srážce. Ale když dorazil na místo, shledal, že cikáni již odtáhli,

a bylo zřejmo, že jejich odchod byl poněkud náhlý, neboť jejich oheň dosud hořel a v trávě leželo několik talířů. Vyslav Washingtona a oba chasníky, aby prohledali celé okolí, navrátil se rychle domů a poslal telegramy na všechny policejní inspektory v hrabství, žádaje jich, aby pátrali po mladé dívce, jež byla unesena pobudy nebo cikány. Pak si dal rychle přivést svého koně, a když byl přiměl manželku a tři hochy k tomu, aby zasedli k obědu, odjel se sluhou po silnici do Ascotu. Ale sotva urazil dvě míle, uslyšel, že někdo jede tryskem za ním, a ohlédnuv se spatřil malého vévodu, jenž přijížděl na svém pony, všecek rudý v obličejí a bez klobouku.

– Lituji nesmírně, Mr. Otise, mluvil hoch udýchaně, ale nemohu obědvati, pokud je Virginie ztracena. Prosím vás, nehoršete se na mne; kdybyste byl dovolil minulého roku, abychom se zasnoubili, nebyla by všechna tato starost nikdy přišla. Nepošlete mne nazpět, není-liž pravda? Já nemohu zpět! Já nechci zpět!

Vyslanec nemohl se ubrániti, aby se neusmál na krásného mladého darebu; jsa velice dojat jeho oddaností k Virginii, naklonil se s koně, poklepal mu laskavě na rameno a řekl:

– Dobře, Cecile, nechcete-li se vrátiti, jedte se mnou, ale musím vám opatřiti v Ascotu klobouk.

– Och, kozel vezmi můj klobouk! Virginii chci! zvolal mladý vévoda, směje se, a jeli tryskem na nádraží.

Tam se Mr. Otis dotazoval u přednosta stanice, nebyla-li osoba, odpovídající popisu Virginiinu, viděna na peróně, ale nemohl se nic o ní dovědět. Nicméně telegrafoval přednosta stanice po trati nahoru i dolů a ubezpečil ho, že se bude bedlivě po ní pátrati, a když byl Mr. Otis přinesl malému vévodovi klobouk od obchodníka střížním zbožím, jenž právě zavíral obchod, jel koňmo až do Bexley, vesnice ležící o čtyři míle dále, jež byla, jak mu bylo řečeno, velice známé místo pobytu cikánů, ježto u ní byla veliká obecní louka. Tam probudili polního hlídače, avšak nemohli od něho dostati nijakých zpráv, i projedše tedy obecní loukou, obrátili koně k domovu a dorazili na Chase k jedenácté hodině, unaveni na smrt a se srdcem téměř zlomeným. Zastihli Washingtona a dvojčata, kteří je očekávali u vrat se svítilnami, neboť stromořadí bylo velice temné. Nenašla se ani nej menší stopa po Virginii. Cikáni byli dostiženi na lukách brockleyských, ale mezi nimi nebyla, a svůj náhlý odchod vysvětlili, řkouce, že se zmýlili ve dni výročního trhu v Chortonu a vyrazili na kvap ze strachu, že přijdou pozdě. Byli skutečně velice zarmoucení, když uslyšeli, že Virginie zmizela, neboť byli Mr. Otisovi velmi vděční, že jim dovolil, aby se utábořili v jeho parku, a čtyři z nich zůstali pozadu, aby pomohli hledati. Rybník byl vypuštěn, a celý Chase byl prohledán křížem krážem, ale bez výsledku. Bylo zřejmo, že pro tuto noc v každém případě je pro ně Virginie ztracena a v nej hlubší

zdrčenosti kráčel Mr. Otis a hoši k domu, sledování sluhou s oběma koňmi a s pony. V předsíni zastihli skupinu poděšených sloužících, a ubohá Mrs. Otisová ležela na pohovce v knihovně, téměř šílená strachem a úzkostí, a stará hospodyně jí smáčela čelo eau-de-Cologne. Mr. Otis ihned naléhal, aby trochu pojedla, a dal všem přinést večeri. Bylo to velice smutné jídlo, ježto skoro nikdo nepromluvil, a také dvojčata byla poděšena a zdrcena, neboť měla sestru opravdu ráda. Když jídlo bylo skončeno, Mr. Otis přes důtklivé prosby malého vévody nařídil, aby všichni ulehli, řka, že nelze této noci již nic učiniti a že druhého dne ráno bude telegrafovati na Scotland-Yard, aby mu bylo ihned posláno několik detektivů. Právě v okamžiku, kdy vycházeli z jídelny, počala odbíjeti půlnoc na věžních hodinách, a když dozněl poslední úder, slyšeli třesk a náhlý pronikavý výkřik; děsné zadunění hromu otřáslo domem, melodie nadpозemské hudby se vznášela vzduchem, část výplně nahoře na schodišti hlomozně spadla a na odstávku vystoupila Virginie, velice bledá a bílá, držíc v ruce malou skříňku. V okamžiku přiběhli všichni kní nahoru. Mrs. Otisová ji sevřela vášnivě do náruči, vévoda ji dusil prudkými polibky a dvojčata provedla divoký válečný tanec kolem skupiny.

– Nebesa! dítě, kdes byla? pravil Mr. Otis dosti hněvivě, domnívaje se, že si ztropila z nich pošetilý zert. Cecil projel se mnou na koni celé okolí, hledaje

STRAŠIDLO CANTERVILLSKÉ

tě, a matka byla na smrt poděšena. Po druhé nesmíš ztropiti takových makavých šprýmů.

– Vyjmouc se strašidlem! vyjmouc se strašidlem! křičela dvojčata, skákající kolem nich.

– Díky bohu, drahoušku, žes opět nalezena; nesmíš se již vzdáliti ode mne, šeptala Mrs. Otisová, líbajíc třesoucí se dívku a hladíc rozcuchané zlato jejích vlasů.

– Tatičku, pravila Virginie klidně, byla jsem se strašidlem. Je mrtvo, a musíte se jít na ně podívat. Bylo velice hanebné, ale kálo se upřímně ze všeho, co spáchalo, a dalo mi, než zemřelo, tuto schránku s krásnými klenoty.

Celá rodina hleděla na ni ztmule v němém údivu, ale Virginie byla velice vážná a opravdová; a obrátí vši se vedla je otvorem v opážce zdi úzkou tajnou chodbou dolů, následována Washingtonem s rozžatou svící, již vzal se stolu. Konečně došli k velikým dubovým dveřím, pobitým rzivými hřeby. Když se jich Virginie dotkla, rozlétly se na těžkých stěžejích, a oni se octli v nízkém pokojíku s klenutým stropem a zamřížovaným okénkem. Do zdi byl zasazen ohromný železný kruh a k němu byl přikován na řetěze obrovský kostroun, jenž byl natažen celou délkou na kamenné podlaze a pokoušel se, jak připadalo, uchopiti dlouhými bezmasými prsty dřevěný talíř a konvici starobylého tvaru, které byly umístěny zrovna mimo jeho dosah. Džbán byl patrně kdysi naplněn vodou, neboť byl

uvnitř pokryt zelenou plísní. Na dřevěném talíři nebylo nic jiného než hromádka prachu. Virginie poklekla vedle kostrouna a sepiavši ručky jala se modliti tiše, zatím co ostatní udiveně pohlíželi na strašnou tragedii, jejíž tajemství jim bylo právě odhaleno.

– Haló! zvolalo náhle jedno z dvojčat, jež se podívalo z okna, aby se pokusilo a uhodlo, v kterém křídle domu pokoj leží. Haló, stará uschlá mandloň rozkvetla. Vidím zcela jasně květy v měsíčním svitu.

– Bůh mu odpustil! dělá vážně Virginie a povstala, a krásná záře, jak se zdálo, osvětlovala její obličej.

– Jaký jste anděl! zvolal malý vévoda, a ovinuv jí ruku kolem krku, líbal ji.

HLAVA SEDMÁ

Za čtyři dni po těchto zvláštních událostech vyšel kolem jedenácté hodiny noční pohřební průvod z Canterville Chase. Umrličí povoz byl tažen osmi černými koňmi, z nichž každý měl na hlavě velký chochol z kolébajících se pštrosích per, a olověná rakev byla pokryta bohatým nachovým příkrovem, na němž byl zlatě vyšit znak Cantervillů. Po obou stranách umrličího povozu a kočárů kráčeli sloužící s rozžatými pochodněmi, a celý průvod činil báječný dojem. Lord Canterville byl hlavní truchlící, přibyv schválně z Walesu, aby byl přítomen pohřbu, a seděl v prvním kočáře s malou Virginíí. Pak následoval vyslanec Spojených států a jeho manželka, pak Washington a tři hoši, a v posledním kočáře byla Mrs. Umneyová. Cítilo se všeobecně, že má věru právo, když ji strašidlo děsilo po více než padesát let jejího života, viděti jeho konec. Hluboký hrob byl vykopán v rohu hřbitova, právě pod starým tisem, a církevní obřad vykonal nejdojemnějším způsobem reverendissimus Augustus Dampier. Když byl tento obřad skončen, zhasili sluhové podle starého obyčeje, zachovávaného v rodině cantervillské,

pochodně, a když se rakev spouštěla do hrobu, Virginie postoupila vpřed a položila na ni veliký kříž z bílých a růžových mandloňových květů. Mezitím co se to dalo, měsíc vyplynul z oblaku a zalil svým tichým stříbrem malý hřbitov, a z odlehlého houští se rozezpíval slavík. Vzpomněla si, jak jí strašidlo popisovalo Zahradu smrti, její oči se zamžily slzami a pronesla stěží nějaké slovo za jízdy domů.

Druhého dne ráno, než lord Canterville odjel do města, měl Mr. Otis s ním rozmluvu o klenotech, jež darovalo strašidlo Virginii. Byly skutečně velkolepé, zvláště rubínový náhrdelník v starobylé benátské obrubě, jenž byl opravdu skvostnou ukázkou práce šestnáctého století, a jejich cena byla tak veliká, že Mr. Otis pocítoval velké pochybnosti, může-li dceři dovoliti, aby je přijala.

– Mylorde, pravil, vím, že se v této zemi uznává, že mrtvá ruka se vztahuje na šperky jako na pozemky, a je mi zcela jasno, že tyto klenoty jsou nebo mají býti ve vaší rodině dědičným statkem. Musím vás tedy prošiti, abyste si je laskavě odvezl do Londýna a pokládal je prostě za část svého vlastnictví, jež vám byla vrácena za jistých zvláštních okolností. Má dcera je pouhé dítě a má až doposud, jsem rád, že to mohu říci, pouze malý zájem na takových součástkách daremného přepychu. Dověděl jsem se rovněž od Mrs. Otisové, která, jak mohu říci, jest nemalou autoritou v umění – neboť

dostalo se jí štěstí, že jako děvče ztrávila několikrát zimu v Bostonu – že tyto drahé kameny mají velikou cenu, a kdyby se daly do prodeje, že by vynesly pěkné peníze. Za těchto okolností, lorde Canterville, jsem si jist, že uznáte, jak by mi bylo nemožno připustiti, aby zůstaly ve vlastnictví některého člena mé rodiny a ostatně všechny takové daremné ozdoby a trety, byť vhodné a potřebné důstojnosti britské aristokracie, byly by naprosto nevhod u lidí, kteří byli vychováni v přísných, a doufám, nesmrtelných zásadách republikánské prostoty. Snad bych měl připomenouti, že Virginie opravdu touží po dovození, aby si směla podržeti schránku jako upomínku na vašeho nešťastného nebo pobloudilého předka. Ježto je schránka nesmírně stará a tím velice porouchaná, uznáte snad za vhodné, , splniti její žádost. Pro svou osobu doznávám, že jsem velice překvapen, vida, jak jedno z mých dětí projevuje nějak sympatii se středověkem, a mohu to jediné přičítati faktu, že Virginie se narodila v jednom z vašich londýnských předměstí krátce po návratu Mrs. Otisové z výletu do Athén.

Lord Canterville naslouchal velice vážně řeči ctihodného vyslance, kroutě si chvílemi šedivý knír, aby zakryl bezděčný úsměv, a když Mr. Otis skončil, potřásl mu srdečně rukou a řekl:

– Drahý pane, vaše rozkošná dceruška prokázala mému nešťastnému předkovi, siru Simonovi, velice závažnou službu, a já a má rodina jsme jí velice

povinování za podivuhodnou statečnost a odvalu. Klenoty jsou zřejmě její, a věru myslím, kdybych byl dosti tvrdého srdce, abych jí je odňal, že by náš starý ohavný chlapík vystoupil z hrobu do čtrnácti dnů a působil mi pekelný život. Pokud jde o dedičný statek, není nic dědičným statkem, co není takto vyznačeno v závěti nebo právním spise, a existence těchto klenotů zůstala úplně neznáma. Ubezpečuji vás, že nemám na ně většího nároku než váš sklep mistr, a až miss Virginie doroste, dovoluji si tvrditi, že bude potěšena, že může nositi hezké věci. Nad to zapomináte, Mr. Otise, že jste koupil zařízení domu i se strašidlem, a všechno, co náleželo strašidlu, přešlo zároveň ve vaše vlastnictví, ježto přes jakoukoli životnost, již sir Simon projevoval v noci na chodbě, s hlediska zákona byl opravdu mrtev, a vy jste nabyl jeho majetku koupí.

Mr. Otis byl nemálo zarmoucen odmítnutím lorda Cantervilla a prosil ho, aby znova uvážil své rozhodnutí, ale dobrosrdečný šlechtic byl velice pevný, a pohnul konečně vyslance, aby dovolil své dceři, podržeti si dar, jež jí strašidlo dalo, a když na jaře roku 1890 mladá vévodkyně z Cheshiru byla královně představena při první dvorní hostině u příležitosti svého sňatku, její šperky byly předmětem všeobecného podivu. Neboť Virginie obdržela šlechtickou korunku, jež jest odměnou všech hodných amerických dívek, a provdala se za svého milence z dětství, jakmile dospěl. Oba dva byli tak

STRAŠIDLO CANTERVILLSKÉ

roztomilí a tolik se milovali navzájem, že se všichni radovali z tohoto sňatku, vyjmouc starou markýzu z Dumbletonu, která se pokoušela uloviti vévodu pro jednu ze svých sedmi neprovdaných dcer a dávala neméně než tři nákladné hostiny za tím účelem, a což podivno, Mr. Otise samého. Mr. Otis měl osobně malého vévodu nesmírně rád, ale v teorii měl odpor k titulům, a abychom užili jeho vlastních slov, „nebyl bez obavy, že pod vlivem upadající aristokracie, libující si v požitcích bude zapomenuto pravých zásad republikánské prostoty“. Ale jeho námítky byly úplně zavrženy, a myslím, když kráčel postranní lodí kostela sv. Jiří na Hanoverském náměstí s dcerou, do něho zavěšenou, že nebylo pyšnějšího člověka v celé Anglii.

Po líbáncích vévoda a vévodkyně odjeli na Canterville Chase, a druhého dne po svém příchodu si vyšli odpoledne na osamělý hřbitov v sosnových lesích. S počátku vznikly veliké nesnáze s náhrobním nápisem sira Simona, ale konečně bylo rozhodnuto, vyrýti prostě začáteční písmena jména starého šlechtice a verše s okna v knihovně. Vévodkyně přinesla několik rozkošných růží, jež rozhodila po hrobě, a když u něho postáli nějakou dobu, procházeli se ve zříceninách choru starobylého opatství. Tam usedla vévodkyně na povalený sloup, zatím co její choť ležel jí u nohou, kouře

cigaretu a vzhlížeje do jejích krásných očí. Náhle odhodil cigaretu, uchopil ji za ruku a řekl:

– Virginie, žena nemá míti tajemství před svým manželem.

– Drahý Cecile! nemám tajemství před vámi.

– Ba máte, odvětil, usmívaje se, nepověděla jste mi nikdy, co se s vámi událo, když jste byla zavřena se strašidlem.

– Nepověděla jsem to nikomu, Cecile, odpověděla vážně Virginie.

– Vím to, ale mně byste to mohla pověděli.

– Prosím, Cecile, nežádejte toho ode mne, nemohu vám to říci. Ubohý sir Simon! Děkuji mu za mnoho. Ano, nesmějte se, Cecile, děkuji mu skutečně za mnoho. Ukázal mi, co je Život a co znamená Smrt, a proč Láska je silnější obou.

Vévoda povstal a políbil něžně manželku.

– Mějte si své tajemství tak dlouho, pokud budu míti vaše srdce, zašeptal.

– Měl jste je vždycky, Cecile.

– Avšak povíte to kdysi našim dětem, není-liž pravda?

Virginie se začervenala.

eKnizky.sk

Publikujte a čítajte online.

Nahrajte vašu knihu na eKnizky a pridajte sa k stovkám autorov ktorí prinášajú výnimočné zážitky z čítania elektronických kníh, časopisov, katalógov a novín. Umožnili sme vám zdieľať elektronické knihy tak, aby ste ich obsah mohli ľahko publikovať na webe a poskytnúť ho širokému publiku.

Získajte štatistiky o vašom obsahu.

Vložte knihu a získajte podrobné štatistiky o tom koľko ľudí si prečíta, stiahne vašu knihu alebo odkiaľ sa k vašej knihe dostali.

Blog.

Ste talentovaný autor, ktorého baví písať? Stačí keď sa zaregistrujete na stránke a ukážete vaše originálne nápady na našom blogu.

Diskusia.

Viete poradiť, pomôcť, alebo si nevíete rady? Diskutujte o všetkom, priamo či nepriamo súvisiacom s elektronickými knihami. Všetko o čítačkách, mobiloch, tabletoch a zariadeniach na ktorých čítate elektronické knihy.